

ROZHODNĚMĚ SE PRO STOPROCENTNOST

BURT ASBILL

(Tursko, listopad 2004)

Bylo nám požehnáním, že jsme tady těch 14 dní mohli být. Ceníme si Vaší pohostinnosti a toho, jak jste nás přijali. Mám naději, že ten krátký čas, který jsme s Vámi mohli strávit, že ta shromáždění, která jsme měli, byla požehnáním i pro vás.

Bůh mi mluvil slovo. Jinak řečeno, od té doby, co jsem přijel, jsem se nedokázal vymanit z 6. kapitoly Matouše. Jde o Boží království. Věřím, že žijeme v poslední době a že Bůh má touhu, aby se Jeho království zjevilo v lidech, a to jak v jednotlivcích, tak i ve společenství, společně. Do určité míry jsme toho byli svědky v životech některých jednotlivců. Nevím, jak dobře znáte církevní historii, ale během dějin církve bylo spousta mocných Božích mužů, kteří přišli s pomazáním, mocí a autoritou, a to všechno v době, kdy Bůh vydával svoje slovo a snažil se ustavit církev. Tihle Boží mužové (a moc, kterou měli) byli takovými střípky, které dávají nahlédnout do Božího plánu a záměru s člověkem. Někteří z nich byli velmi úspěšní v evangelizaci. Jiní měli konkrétní břemena od Boha, například John Müller z Anglie měl břímě pro sirotky. Někteří byli misionáři, třeba David Livingstone. Nevím, co by vám o něm prozradila vaše učebnice dějepisu, ale byl to zbožný muž a to, že zmapoval Afriku, byl jenom vedlejší produkt jeho zápalu a touhy kázat v Africe evangelium. Dalším takovým Božím mužem je Hudson Taylor. Pokud tato jména neznáte, měli byste jít do knihovny, protože nepochybují o tom, že příběhy těchto lidí jsou k dispozici také v češtině. Se zjevením, které měli, a s Božím ohněm, který byl v jejich kostech, činili tito muži mocné věci. Jako jednotlivci byli takovou mozaikou projevů Boží moci, která ukázala Boží schopnost jednat skrze člověka a měnit okolnosti. Přestože jednali velmi mocně a dělali mocné skutky, to, čím se zabývali, co činili, nebyl nutně ten konečný cíl, který Bůh měl na mysli. Počátek toho byl, když bratři, křesťané na začátku Skutků, začali společně v jednom duchu a harmonii jednat podle Boží vůle.

Nedovedu si představit, co by se dělo, kdyby tady byla místnost plná lidí jako „Reashouse“. Vy nevíte, kdo byl „Reashouse“? Jaké tedy znáte Boží muže? Finney, Moody, Wesley, Jan Hus... To je všechno? Nevíte, kdo jste. Nevíte, jakou máte v Bohu historii. Boží mužové a ženy krváceli a zemřeli, vydali svoje životy Bohu pro užitek církve. A církve ani neví, kdo ti lidé jsou. Tak tedy Jan Hus. Co kdybyste měli plnou místnost Janů Husů s rozhodnutím, že chtějí Boha do takové míry, že jsou pro Něj ochotni zemřít? To je ten kalibr, druh lidí, které Bůh hledá. Bible říká, že máme milovat svého Boha celým srdcem, celou duší, myslí a mocí. To je to, po čem Bůh jde, to je ten typ lidí, které hledá. Bůh je tak milosrdný, že udělal prostor pro třicetiprocentní lidi. Je to tak trochu, jako když Abraham přišel před Boha, když se Bůh chystal do Sodomy. (Genesis 18) Převrácenost Sodomy dostoupila k Bohu. (Když už tehdy byla převrácenost tak veliká, až se dotýkala nebes, nedokážu si představit, co by to muselo být dneska, jak jsme na tom dnes.) Abraham se přimlouval za Sodomu: „Kdyby tam bylo padesát spravedlivých,“ a dál snižoval: „Kdyby jich tam bylo třicet?“ Říkal: „Pro těch třicet, nebo snad dvacet spravedlivých, zachráníš to město? Bylo-li by jich tam deset...?“ Bůh věděl. A Bůh řekl: „Dobrá, kdybych našel deset spravedlivých, ušetřím to město.“ Bůh vytvořil prostor pro třicetiprocentní křesťany. Pokud jste třicetiprocentní, máte aspoň jednu nohu ve dveřích. Když máte šedesát procent, jste na tom lépe, možná máte ve dveřích obě nohy. Ale Bůh netouží po třiceti procentech ani po šedesáti procentech, Bůh chce sto procent. V 24. kapitole Matouše se říká, že kvůli vyvoleným...¹ Tady Bůh nemluví o těch třiceti nebo šedesáti procentech, mluví o sto procentech.

Je to velmi zajímavé. Podívejme se do Matouše 13:8. Nedávno jsem to četl a musím říct, že ten verš na mě úplně vyskočil. Píše se tady o rozsévači, o tom, jak símě padalo na různou špatnou půdu a pak v 8. verši je napsáno: „*A jiná padla v zemi dobrou;...*“ Nemluvíme o semeni, které je porušené. Víte, když si koupím nějaké osivo, na štítku je napsáno, že je bezplevelové a jaké má procento klíčivosti, protože to určuje kvalitu osiva. Klíčivost testují tak, že vezmou vzorek semena, dají ho do inkubátoru a zkusí, kolik z toho opravdu vyklíčí. Pak řeknou, že klíčivost je třeba 80 %. Ale většina semen, která kupuji, má klíčivost 99,99 %. Jako farmář nestojíte o porušené semeno. Chcete mít semeno,

¹ Matouš 24:22 – „A byť nebyli ukřátceni dnové ti, nebyl by spasen žádný člověk. Ale pro vyvolené ukřátcení budou ti dnové.“

které přinese užitek podle svého druhu. My nemluvíme o přirozeném semenu, protože tato kapitola nám říká, že semeno je Boží slovo. Mluvíme o tom semenu, které padlo do dobré půdy. O všech těch skalnatých půdách, o cestě a o trní se v té kapitole mluvilo už předtím, tady už je řeč o dobré půdě.

Musíte chápat, co znamená slovo dobrá. Víte, v souvislosti, v níž se hovoří, to znamená, že ta půda byla Bohem schválená. Sledujete mě? Jděte zpátky do 1. kapitoly Genesis. Podívejte se, co se tam říká o člověku a o tom, jak ho Bůh stvořil. Bůh nad tím, co stvořil, něco vyslovil. Musíte porozumět, co Bůh říká, když říká „dobrá půda“. Nemluví jenom o té půdě, o hlíně, na které stojíme, ale mluví o zasévání Božího slova do lidskosti, do lidstva, do vás, do mě. Píše se tam, že zformoval člověka z prachu země. Je to stejná země, stejný prach, který byl stvořen a použit tehdy při Adamovi a byl po generace reprodukován, ten, který byl učiněn k Božímu obrazu. Proto je to dobrá půda. Naši nepřičinlivost nebo nedostatečnost v křesťanství často svádíme na spoustu rozličných věcí. Když Ježíš tehdy říkal to slovo, to podobenství, bylo 4000 let po stvoření Adama. Víte, bylo to v době po pádu Adama, kdy ďábel už na zemi vládl 4000 let, a přesto Bůh říká, že v té půdě, v lidstvu, je potenciál k tomu, aby vyprodukovala něco dobrého. Ale mějte na mysli, že hovořím o Božím slově. Založte si prst do Matouše a pojďme se podívat do 1. kapitoly Jana. Určitě to všichni znáte, ale pojďme si to přečíst: „*Na počátku bylo Slovo, a to Slovo bylo u Boha, a to Slovo byl Bůh.*“ Takže o čem tady hovoříme? Jedná se o to stejné slovo, které bylo Bůh, které slyšíme o Bohu? Tím myslím, že to slovo, které bylo Bůh, je to samé slovo, o kterém jim mluvil v Matoušovi ve 13. kapitole. Amen, je to tak, to se tady píše. Když budeme v Matouši 13 číst dál, píše se tam, že to slovo je símě života. V 19. verši je psáno: „*Každý, kdož slyší slovo o tom království...*“ Musíte si uvědomit, že slovo o království je Božím slovem, protože Bůh a Jeho království jsou nerozdělitelné. Boží království existuje, protože Bůh je. Sledujete mě? V Janovi se píše: „*Na počátku bylo Slovo, a to Slovo bylo u Boha, a to Slovo byl Bůh.*“ Od 8. verše čteme: „*Nebyl on (Jan) to světlo, ale přišel, aby svědectví vydával o tom světle. Tento byl to pravé světlo, kteréž osvěcuje každého člověka přicházejícího na svět.*“ Verš 14: „*A Slovo to tělo učiněno jest...*“ To je stejné slovo, které bylo na počátku, je to stejné slovo, které stvořilo věci na světě, protože ve 3. verši se píše: „*Všecky věci skrze ně učiněny jsou, a bez něho nic není učiněno, což učiněno jest.*“ A pak ve 14. verši: „*A Slovo to tělo učiněno jest, a přebývalo mezi námi...*“

V Matouši je nám předkládáno podobenství o rozsévači, který rozsévá. To, že rozsévá, vyjadřuje určité očekávání sklizně, čeká nějakou žeň. Jaké ovoce čeká? Musí to být to samé, o čem se mluvilo v Janovi. A každý, kdo to símě přijímá, má schopnost vyprodukovat 100 % a není to závislé na kvalitě semena ani na základě půdy, do které je zaseto, protože při spasení začínáme všichni na stejném místě. Naše půda je stejná a símě je stejné. Ale jak naložíme s tím, co jsme obdrželi, co jsme slyšeli, určí, kde budeme na konci dne. Je určitá míra, je určité místo, kterého se dá dosáhnout, a Bůh ho nazývá 100 %. Můžeme se nějakým způsobem spokojit s něčím menším, ale chci vás upozornit na to, že nezáleží na tom, jaké jsou naše okolnosti. Někteří lidé to mají těžší a náročnější než jiní lidé, někteří lidé jsou slabší než jiní. Někteří lidé ve svém fyzickém těle trpí více než druzí. Není to závislé na těle, které nazýváme lidské, ale ten potenciál, který Bůh do nás vložil, je schopný překonat jakékoliv, všechny překážky.

Ve 13. kapitole Matouše je zapsán určitý Ježíšův výrok a mně trvalo tak dlouho, než to prošlo mojí tvrdou palicí. Víte, víc mě zajímalo, jaké bude zítra počasí, než věci, které se týkaly mého spasení. Víc jsem se staral o to, jak zaplatím složenky, než o Boží věci. Víc jsem se zabýval tím, čím budu jezdit do práce, než jak se dostanu do Božího království. Učedníci k Němu přišli a říkají: „Jsme zmateni. Proč k nim mluvíš v podobenstvích?“ A On říká: „Oni vidouce nevidí a slyšící neslyší, ale vám je dána moc k porozumění, a proto k vám budu mluvit velmi zjevně.“ A když o tom mluvili, Ježíš v 11. verši říká: „*On pak odpověděl, řekl jim: Proto že vám dáno jest znáti tajemství království nebeského, ale jim není dáno.*“ Poslouchejte, co říká dál: „*Nebo kdož má, dáno bude jemu, a rozhojní se; ale kdož nemá, i to, což má, bude od něho odjato.*“ Představte si soutěživé prostředí. Zdálo by se mi smysluplné, že když chci dosáhnout více, musím si udržet, to co mám. Je určité místo, určité postavení, které Bůh lidstvu nabízí a kterého lidstvo může dosáhnout.

Kdybyste šli do 12. kapitoly Zjevení a podívali se na ten div na nebesích... Jak může být na nebesích něco divem? Už jsi o tom, bratře, někdy přemýšlel? Jak v nebi může být vůbec něco divem, když samo nebe je div. Přesto se tam píše, že na nebi se děl div. O čem mluvíme, je vývoj nebo zrání církve. Je to líčení vývoje, vyžívání církve. (Podobenství o rozsévači v určitém ohledu není o ničem jiném, protože mluví o pozici nebo o míře, kterou člověk může získat.) Je tam žena, která stojí na měsíci, a na měsíc nesvítí žádné světlo, svítí na ženu. Měsíc mluví o církvi. Ta žena vyšla z církve, byla povolána, církev, žena – „eklesia“,

a byla oděná sluncem. Byla velmi nádherně ozdobená. Jaký to byl div, jaký to byl zázrak, jaká zkušenost to musela být, nacházet se na takovém místě. A přesto měla ještě porodit to, co Bůh nazývá „pacholíkem“. Víme, že pacholík je skupina lidí, kteří chtějí Boha stoprocentně. Takže máme třicet, máme šedesát a máme ten stonásobek. V celé Bibli se to říká různými způsoby. Máme ten potenciál, tu schopnost, ale musíme do toho být vtaženi, ponořeni, musíme vynakládat úsilí, abychom dostali, usilovat v Pánu o to, abychom dosáhli toho postavení, toho místa, toho stavu. Nevím, jak si představujete, že budeme vládnout a panovat s Kristem, mohu jen říct, jak jsem si to představoval já. Sedím někde na trůnu, mám železný prut a dokážu rychle vykonávat spravedlnost. A způsobem mojí spravedlnosti by klidně mohlo být drcení hlav a lámání kostí. Takoví nejste, že? Vy byste nikdy nezneužili svojí mocenské pozice.

Podívejme se do 2. Korintským do 5. kapitoly. Musíte si někdy přečíst celou kapitolu. Mluví o stánku a o Boží touze stánek naplnit. Píše se, že toužíme, abychom nebyli nalezeni nazí.² Vysvětlím vám, co v Písmu znamená být nahý. Víte, Bible sama sebe definuje a vykládá. Tak vám chci říct, co znamená být nahý. Je tam podobenství o hřivnách. Bylo deset hřiven, pět hřiven a jedna hřivna. A máme třiceti, šedesáti a stonásobek. Ten, který měl deset hřiven, získal, a na konci měl dvacet hřiven. Ten, který měl pět hřiven, to využil tak, že měl deset hřiven. A co udělal člověk, který měl jednu hřivnu? Co s tím udělal? Zakopal to. Co vám to připomíná? Hlínu. Zakopal to do země, do hlíny. Přikryl to svojí vlastní hlínou. Ta země, ta hlína, byla nadřazená tomu daru nebo hřivně, která mu byla dána. Myslíte si, že se tam mluví o přirozené hlíně? Opravdu si myslíte, že Ježíš mluví o přirozené situaci, že bylo dáno skutečných deset hřiven, pět hřiven a jedna hřivna, že o tom to opravdu je? Mluví o tom Božím daru, který Bůh dává člověku a který proniká i naší vlastní zemí.

Vzkříšení není o povstání na konci věků, kdy se otevřou hroby v zemi a začnou vstávat lidské bytosti. Vzkříšení se děje, když se začne třást a pukat půda naší osobnosti, naší duše, sype se a otřásá a Kristus je vzkříšen uprostřed naší mdloby. A ujímá se svrchovaného místa v naší mysli. Co tím míním? Že Bůh v autoritě přivede náš intelekt do poddanosti. Kdybychom dělali to, co uznáme za vhodné, byla by církev v hrozném nepořádku. Víte, za poslední dva, možná tři roky, bych dokázal napočítat čtyři situace, které jsem považoval za beznadějné, kde podle mě

² 2. Korintským 5:2-3 – „Pročež i v tomto vzdycháme, v příbytek svůj, kterýž jest s nebe, oblečení býti žádající, jestliže však oblečení a ne nazí nalezeni budeme.“

nebyl prostor pro vysvobození, pro změnu. Můj intelekt mi říkal, že není možné, aby se Bůh zjevil v těchto konkrétních problémových situacích. A to jsem si myslel, že to hodnotím z duchovního pohledu, protože jsem duchovně viděl temnotu, která tam vládla, a viděl jsem, jakým způsobem se duše formuje a proměňuje do místa, kde přijímá hřích. Viděl jsem to. A tak jsem si myslel, že se na tu situaci dívám z duchovního pohledu. Nebral jsem však v úvahu tu dobrou půdu, do které bylo símě vloženo. Když Bůh začal jednat, ukázal mi, zjevil, vynesl na hladinu všechny moje představy a všechnu moji neznalost. Myslel jsem si, že vím, protože znám Písmo. Je něco pro Boha nemožné? Pokud něco v té půdě reaguje na Boží slovo, símě, které v ní je, má schopnost prolomit každé pouto, každé nastavení mysli, každé nahromadění okolností, má schopnost se vzkřísit z té země!! Nejsem v pozici, abych hodnotil situaci a posuzoval, zda je nějaká naděje. Mým úkolem je, abych rozsíval, zaléval a abych očekával na Boha, aby dal vzrůst!

Chci vám říct, co je v tom semenu. Když na vás Bůh dechl a stala se z vás živá duše... Chci vám říct o tom potenciálu, který je v tom dechu života, v přijetí té zkušenosti, kterou máte tady hluboko v duši. Je to Bůh sám se vším všudy, Bůh všemohoucí. Víte, co je to všemohoucí Bůh? Všemohoucí, vševědoucí, má všechnu moc, má moc a sílu, která není porazitelná. Boží vševědounost. Co znamená v češtině vševědounost? Znamená to, že všechno ví? Že zná vás, mě, jeho, zná tohle dítě, ví, kde bude, ví, co se s ním bude dít po letech, ví, co se děje v pekle, ví, co se děje v táboře nepřítele? Písmo říká: „I kdybych si ustlal v pekle, tak ty jsi se mnou!“³ Chvála Bohu!! Víte, to je ten dech, který byl do vás vdechnut. A my někdy sedíme a nevíme, co bychom měli dělat, jak se zachovat, jak bychom měli reagovat. Nebo proti nám něco povstává a my jsme v depresi. Někdy povstává satan, zavrčí a vycení tesáky a my se třeseme jako malé děti, jako mimina.

Víte, ti tři židovští mládenci⁴ neměli Ducha svatého, měli jenom slova proroka. Měli pouze slova proroka. To bylo to jediné, co měli, ale v tom, jak sledovali a studovali, co říká prorok, přišlo zjevení Krista, který měl přijít. My si myslíme, že Kristus je záležitost Nového zákona,

³ Žalm 139:8 – „Jestliže bych vstoupil na nebe, tam jsi ty; pakli bych sobě ustlal v hrobě, aj, přítomen jsi.“

⁴ Daniel 3:19 – „Tedy Nabuchodonozor naplněn jsa prchlivostí, tak že obličej tváři jeho se proměnil proti Sidrachovi, Mizachovi a Abdenágovi, a odpovídaje, rozkázal rozpáliti pec sedmkrát více, než obyčej měli ji rozpalovati.“

ale Ježíš řekl: „Starý zákon mluvil o mně.“⁵ Halelujah! Víte, že poznání o Kristu jim dalo schopnost a moc, aby se vzepřeli d'áblu? Král říkal: „Já vás uvrhnu do ohně,“ a oni říkali: „Uvrhni nás králi, jestli budeme žít nebo zemřeme, to není podstatné, nemá to význam, protože my máme zjevení o vzkříšení a zjevení Boha.“ A to místo víry a porozumění, na němž stáli, když byli vhozeni do ohně, to, jak stáli pro víru a pro spravedlnost, jak se vzepřeli a nepoddali, to rozčíslo prostředí, kde se nacházeli. A když se prolomila atmosféra, vstoupil Kristus. Dovedete si to představit? Dovedete si to představit? Už jste nad tím někdy přemýšleli? Mluvil s nimi? Povídal si s nimi? Procházel se uprostřed nich. Nabuchodonozor měl to zjevení: „Vidím podobného Synu Božímu...“⁶ Jeho oči byly otevřeny. Pohanský král, modloslužebník, který obětoval lidi, a přesto měl to zjevení a viděl, jak tam Kristus stojí s nimi. Moc jejich víry stvořila prostředí, které uvolnilo Boha! Haleluja! Dalo průchod Bohu! Slyšíte? A Bůh prolomil prostředí a sestoupil z oblasti nebes a byl zviditelněn v tom pohanském prostředí. Muselo to být úžasné zjevení, protože ten pohanský král vyznal, že Hospodin je nejvyšším Bohem.⁷

To vše obdrželi jenom skrze to, že studovali Boží slovo! Neměli krev Kristovu, bratři, neměli Ducha svatého, a přesto jejich víra v to, co viděli v Božím slově, působila jako zemětřesení, které rozdělilo nebe a peklo. Halelujah! A Ježíš Kristus se procházel s nimi uprostřed ohně. Stejně lidstvo, stejné símě, stejné slovo. Nevím, co si ti lidé mysleli, já nevím, co si mysleli, mohu si to jen představovat. Když se mezi nimi procházel a mluvil s nimi, potvrzoval jejich víru a mluvil jim o věcech, které měly přijít. Takhle si to duchovně představuji, že si s nimi povídal. Nemyslím, že tam chodil a říkal: „Nebojte se, nebojte se, nebuďte vystrašení, všechno bude v pořádku, všechno bude v pohodě, nebojte se, dostanete se z toho...“ Mluvíme o všemohoucím, vševědoucím a všudy-

⁵ Lukáš 24:27 – „A počav od Mojžíše a všech proroků, vykládal jim všechna ta písma, kteráž o něm byla.“

Jan 5:39, 46 – „Ptejte se na písma; nebo vy domníváte se v nich věčný život míti, a tať svědectví vydávají o mně... Nebo kdybyste věřili Mojžíšovi, věřili byste i mně; neb on o mně psal.“

⁶ Daniel 3:25 – „On pak odpovídaje, řekl: Aj, vidím čtyři muže rozvázané, procházející se uprostřed ohně, a není žádného porušení při nich, a čtvrtý na pohledění podobný jest synu Božímu.“

⁷ Daniel 3:26 – „A přistoupiv Nabuchodonozor k čelisti peci ohnivě rozpálené, mluvil a řekl: Sidrachu, Mizachu a Abdenágo, služebníci Boha nejvyššího, vyjděte a pod'te sem. I vyšli Sidrach, Mizach a Abdenágo z prostředku ohně.“

přítomném Bohu. Bohu, který se zjevil uprostřed ohně jejich soužení a utrpení. Co vám v tom Bůh říká? Bůh říká: „Chci se zjevit jako autorita života a svobody, chci přivést zjevení Boha na zemi!“ Halelujah! To Bůh říká a mně nezbyvá nic jiného, než tomu věřit, a tak věřím, že s nimi mluvil o věcech, které mají přijít. Halelujah! Nedokážu věřit ničemu jinému. Bůh si se mnou nebude povídat o mé práci, chce si se mnou povídat o Jeho práci! Halelujah! Říkám vám, že někteří z těch, kteří šli před námi, budou součástí toho společenství stonásobných. Proč to říkám? Je to biblické? Naprosto biblické. Píše se, že oni bez nás nemohli být učiněni dokonalými.⁸ Dokonalými? Ale ne, nemluv o dokonalosti, vždyť jsme jenom lidé! Ano, jste lidé, ale byla do vás vložena dokonalost, schopnost dokonalosti, která chce příležitost, chce se prolomit, chce se zjevit pohanskému světu! Co myslíte, o čem mluví to, že město, které je na hoře, nemůže být skryto?⁹ Mluví to jen o tom, že „chvála Bohu, jsem křesťan“? Jak je to v té říkance: „Nekouřím a nežvýkám, s kuřáky si netykám.“ Je tu řeč o nějakém seznamu příkázání a pravidel, která řídí moje chování, nebo o čem se mluví? Věřím, že se tady mluví o moci vzkříšení.

Pokud si to nemyslíte, budete mít problém s tím, co se říká v Janovi. „Ó, Pane, kdybys tady byl!“¹⁰ Dokážete si to představit? Bůh celého vesmíru přítomen ve fyzickém těle, že by byl omezen svou zeměpisnou polohou, tím, kde se nachází?! Dovedete si to představit? Předtím se píše, že Ježíš věděl, že Lazar je nemocný a že umře, ale říká jim: „Neumřel, on jenom spí.“ Ti lidé protrpěli ty příběhy proto, abychom vy a já mohli mít tohle zjevení. Tito lidé se trápili a prošli tou zkušeností, aby to mohlo být napsáno pro váš a můj užitek, abychom věděli, co máme k dispozici, co je na tom stole předloženo. Mluvíme o svatební hostině. Čeho chcete být účastni? Jaké jídlo chcete jíst? Negativní, pesimistické, chcete být pořád dole, chcete, aby vám bylo pořád špatně, dole, smůla, problém, beznaděj? Co chceme? Čeho chceme být účastni? Jaké jídlo chceme jíst? Chceme mít jídlo, které má duchovní vitalitu? Ježíš říkal: „Vaši otcové jedli manu z nebe a jsou mrtví, ale JÁ JSEM ten živý chléb.“¹¹ O čem mluví? „JÁ

⁸ Židům 11:40 – „...proto že Bůh něco lepšího nám obmyslel, aby oni bez nás nepřišli k dokonalosti.“

⁹ Matouš 5:14 – „Vy jste světlo světa. Nemůžeš město na hoře ležící skryto býti.“

¹⁰ Jan 11:21 – „I řekla Marta Ježíšovi: Pane, kdybys ty byl zde, bratr můj byl by neumřel.“

¹¹ Jan 6:48-49 – „Jáť jsem ten chléb života. Otcové vaši jedli mannu na poušti a zemřeli.“

JSEM, Marie. Marie, Marto, já jsem vzkříšení i život.“¹² Víte, my jsme někdy lidé té Marty a říkáme: „Já vím, že vstane při vzkříšení v den nejposlednější. Já vím, že nás vzkřísíš, až zazní poslední trubka.“ A: „Bože, my víme, že přijdeš pro svou církev.“ Ale On říká: „Marto, ty jsi neslyšela, co jsem řekl.“ Co říkal, je: „JÁ JSEM.“ Myslím, že to mohlo stačit – JÁ JSEM moc vzkříšení. Co myslíte, že si o nás Bůh myslí, když se na nás podívá a my jsme v našem hrobě obalení hadry, jako bychom čekali, až někdo půjde kolem a promluví slovo života. Mám za to, že pláče, jako plakal Ježíš nad nevěrou a nad tvrdostí lidského srdce, když stáli před Lazarovým hrobem. O čem tady mluvíme? O lidských srdcích.

Bůh nás přivádí na určité místo. Ta moc, kterou vám Bůh dává, není jen k tomu, abyste vykoupili sami sebe, není jenom k uzdravení vašeho těla, není jenom k vysvobození vaší duše. Víte, to jsou jen třešničky na dortu. Pracujete v nějaké firmě a oni vám dají auto, možná zaplatí zubaře, platí vám důchodové pojištění, a to vše dostáváte s tím zaměstnáním. To jsou vedlejší věci, které přicházejí pro to, kde se nacházíte, v jaké práci jste, a pro tu práci, kterou děláte. Nadpřirozené zdraví, střízlivá mysl, schopnost vidět, to jsou jenom vedlejší efekty, které přicházejí s Bohem, slyšíte mě? Přicházejí s Bohem! Když Bůh do vás vstoupí, přinese s sebou všechno, čím je. Halelujah!

Byl jeden člověk, který přišel do našeho shromáždění a tak trochu mě vyzval. Nepřišel a neřekl: „Burte, vyzývám tě!“ Jeho svědectví mě vyzvalo. Byl to bratr Gruver. Víte, Bůh ho posílá po celém světě a on chodí a modlí se na místech, kam bychom nikdy nešli. Chodí do měst, jako je Amsterdam, Berlín a jezdí na Dálný východ, do Indie. Co dělá? Chodí a činí Boží vůli. Ten člověk má jedno svědectví za druhým, jak Bůh zasáhl v jeho životě, jak uzdravil jeho tělo v neuvěřitelných situacích. Je pro mě velkou výzvou. Proč já nemůžu mít tu schopnost a tu moc, vždyť mám stejného Boha, jako má on?! Ale jsem ochotný protrpět to, co protrpěl on, abych byl schopný zjevit Boha ve svých okolnostech, ve svém protivenství? Bůh ho poslal do Japonska, aby tam chodil a modlil se. Měl rakovinu v posledním stádiu. Když večer kázal, padl a zkolaboval za kazatelnu. Upadl do bezvědomí, vzali ho do nemocnice, vyšetřili ho a řekli: „Jste mrtvý člověk.“ A on řekl: „Tak se dívejte, jak mrtvola bude chodit! Nepřijel jsem do Japonska, abych tady ležel v nemocnici a umíral. Přijel jsem do Japonska, abych se modlil a procházel ulice města.“ Vstal

¹² Jan 11:25 – „Řekl jí Ježíš: Já jsem vzkříšení i život. Kdo věří ve mne, byť pak i umřel, živ bude.“

z postele a chodil a chodil tak dlouho, dokud nesedl do letadla a neodletěl zpátky do Ameriky úplně zdrav. To je jenom jedno malé svědectví. Jedno malé svědectví, jakým způsobem může Bůh jednat a pohybovat se v této zemi.

Když Bůh učinil člověka, udělal krok zpátky, podíval se na člověka a řekl: „JE TO DOBRÉ.“ Proč? Myslíte, že si prohlížel ten kousek hlíny? Myslíte, že se díval na stromečky a nádherné květinčky a na ty hemžící se věci, kterým říkáme zvířata? Mluvíme o Tom, kdo je Alfou a Omegou. Když se Bůh podívá na počátek, vidí závěr! Když se podíval na Adama, neviděl Adama v postavení a na místě, kde stál na tom kousku země v zahradě.

Dokážete si představit, že někteří lidé se chtějí vrátit do Edenu? Je to trochu jako s tím králem. (2Kr 13,14-19) Přišel za prorokem a řekl: „*Otče můj, otče můj, vozové Izraelští a jízdo jeho!*“ A to proroka vyburcovalo, protože to samé se stalo, když dostal pomazání.¹³ Otevřelo se tím nebe. Říkám vám, že to otevřelo nebe, protože prorok na to reagoval. Podíval se na krále: „Co chceš?“ Můžete si ten příběh najít. Ten král si to představoval a díval se na to lidsky, přirozeně. Vzal šíp a třikrát vystřelil k zemi. A prorok byl velmi zklamán. Bylo to tak? Řekl: „Proč jsi vystřelil jenom třikrát? Kdybys vystřelil pětkrát nebo šestkrát, bylo by to vyřízeno jednou provždy. Ale protože jsi nevystřelil pětkrát, bude to mít své dopady.“ Králi to bylo jedno, ty důsledky, ty dopady, se měly projevit až po jeho vládě, už to bylo mimo jeho čas. Co myslíte, že Bůh chce, abyste po něm žádali? Uvědomte si, že žijeme v poslední době. Žijeme v době, kdy Bůh chce uskutečnit svůj příchod do našeho prostředí.

Podívejme se společně do 2. Korintským, tam směřuji. Mluvíme o „stoprocentní“ skupině. Halelujah. 100 %? My si říkáme 100 % směrem k nám. Aha, vy takhle neuvažujete, co? Neříkáte si: „Patřím mezi stoprocentní, takže dostanu 100 %.“ Co? Přemýšlíte tak, nebo ne? 100 % znamená všechno. Ale podstata toho, co to skutečně znamená, je, že milujete Boha celým svým srdcem, celou mocí, celou silou, celou myslí. Rozumíte? Není to o tom, co dostanete, ale o tom, co vydáte. Tolik, kolik vydáte „ze své kapsy“, určuje, kde budete. Halelujah. Jak ten příběh končí?

¹³ 2. Královská 2,12-13 – „To vida Elizeus, volal: Otče můj, otče můj! Vozové Izraelští i jezdcí jeho! A neviděl ho více. Potom uchopiv roucho své, roztrhl ho na dva kusy. A zdvih plášť Eliášův, kterýž byl spadl s něho, navrátil se a stál na břehu Jordánském.“

V 5. kapitole 2. Korintským, přečtěte si ji celou, protože se týká toho, o čem se mluví na konci té kapitoly. Nemůžete vzít jenom závěr kapitoly, aniž byste si přečetli kontext, ve kterém Bůh hovoří. Pavel říkal, že jsme chrámem Ducha Božího, ale ten chrám musí být přikryt. Píše se, že pracujeme, abychom mohli být přikryti tím stánkem nebo oděvem z nebe, abychom nebyli nalezeni nazí. Jaký je v tom záměr? Kam nás chce Bůh dovést? Jděte do 16. verše: „*A tak my již od toho času žádného neznáme podlé těla.*“ Duchovní muži, duchovní ženy by měli žít v duchovním prostředí. Měli by mít oči, které vidí v Duchu. Měli by mít uši, které slyší v Duchu. A když promluví, to, co říkají, by nemělo být to, co mají na mysli oni, ale to, co je v Božím srdci a v Boží mysli. Je to tak, že nikdo z nás na tu pozici nedosahuje. Ale co chcete? Chcete tam dosáhnout? Chcete být na tom místě? Chcete mít takovou zkušenost s Bohem? Anebo chcete jenom třicet procent? Chcete dát Bohu jenom třicet procent? Abyste mohli být třicet procent vašeho času jako Bůh a těch sedmdesát procent si mohli nechat a být sami sebou, mohli byste dělat všechno, co chcete? Anebo sedmdesát procent? Bůh může mít radost, že jsem mu dal sedmdesát procent. Nebo šedesát procent. Šedesát je o dost lepší než třicet, ale není to plnost toho, co můžeme být v Bohu. V Janovi se píše: „*A Slovo to tělo učiněno jest a přebývalo mezi námi,...*“ (Jan 1:14) Jan říká v jednom ze svých listů: „Boží slovo, kterého jsme se dotýkali, se kterým jsme jednali, to, které jsme ochutnali.“¹⁴ Ježíš říká: „Já jsem chléb života.“ Přijímali určitou duchovní realitu, určité duchovní jídlo, bylo to něco, co ochutnávali, co zakoušeli. A ta chuť, kterou zakoušeli, v nich vytvořila touhu, že chtějí více. Halelujah. A tak ti mužové měli, nosili v sobě Boha.

Představte si člověka, který jde po ulici, jeho stín se někoho dotkne a on je tím stínem uzdraven. Víte, když šel kolem Petr, vynášeli nemocné na ulici. Říkali: „Petr jde!“... „Petr jde!“... „Petr jde!“ Dovedete si to představit? Kdybyste se museli protlačovat davem. „Jde Petr!“ Co říkali? „Burt jde?“ Většina lidí by spíše řekla: „A jéje, Burt přichází.“ ☺ Co myslíte, že to bylo? Nějaké záření? Co z něj vyzařovalo, co to bylo? Byl to Otec světel, který se prolamoval skrze Petrovo tělo. Vyzařovalo to z něj, jako pot vystupuje z potních žláz na vašem těle. Dovedete si představit, že byste vzali šátek, který někdo nosil, kousek z toho utrhli a dali někomu nemocnému, a ten člověk by byl uzdraven? Dovedete si to

¹⁴ 1. Janova 1:1 – „Což bylo od počátku, což jsme slyšeli, co jsme očima svýma viděli a co jsme pilně spatřili, a čeho se ruce naše dotýkaly, o slovu života...“

představit? My bychom ten kus látky vzali, udělali kapličku a vystavili bychom to tam. A vzali bychom i toho uzdraveného a taky bychom ho strčili do kapličky.

Vy i já máme celou dobu schopnost, máme ten potenciál, máme tu dobrou půdu. Halelujah! Máme tu podstatu, máme realitu Božího království v sobě a chodíme kolem svázáni v naší lidské přirozenosti, na záda nám dopadá bič otrokáře a my provádíme svoje náboženské rituály. A celou dobu v sobě máme zasazeného vševědoucího, všemohoucího a všudypřítomného Boha!

Bůh má pro církve práci, kterou má vykonat v poslední době. Věříte tomu, že jsme v poslední době? Jsme v útrobach šelmy! Slyšíte mě? My jsme v samotném nitru šelmy. Máte sny a vize o soužení a pronásledování. Halelujah! Proč vás Bůh zasadil na toto místo? Jaké máte zjevení? Co od vás a ode mě Bůh čeká v tom našem osobním prostředí? Povstaňte v duchu. Povstaňte v duchu a začněte mluvit a prorokovat. A pokud nevíte, co máte prorokovat, otevřete Ezechiela, Jeremiáše, Izaiáše a začněte prorokovat, to co prorokovali o poslední době. Začňte činit Boží dílo uprostřed svého prostředí. Není žádný ďábel z pekla, který by dokázal vzdorovat Božímu slovu, pokud mu k tomu sami nedáme moc. V Římanům 6:16 se říká, že komu se poddáváte a komu vydáváte svoje údy, abyste ho poslouchali, ať už je poddáváte hříchu ke smrti nebo spravedlnosti k životu, toho jste služebníky. Jste služebníky toho pána, kterému jste se podřídili. Pokud jste třicetiprocentní, komu vydáváte těch sedmdesát procent? Pokud jste šedesátiprocentní, kdo vládne nad těmi čtyřiceti procenty? Pokud jste stoprocentní, kolik prostoru zůstává knížeti tohoto světa? Ježíš říká, že přichází kníže tohoto světa¹⁵, kníže temnoty, ten, který prochází zemi a hledá, koho by sežral.¹⁶ Koho hledá? Myslíte, že hledá hříšníky. Myslíte si, že vás nechá na pokoji proto, že jste třicetiprocentní? Něco vám řeknu. Ďábel dostává daleko víc energie a síly z třicetiprocentního křesťana než z toho nulaprocentního křesťana! A z šedesátiprocentního křesťana dostane méně, ale také si bere svou porci. Funguje to oběma směry. A co dostane od stoprocentního? Dostane kopanec!

Ježíš řekl: „Ten kníže temnoty, ten král pekla ke mně přichází, ale nic na mně nenalézá.“ Proč? Protože Ježíš nebyl třicetiprocentní ani

¹⁵ Jan 14:30 – „...neboť jde kníže tohoto světa, ale nemá nic na mně.“

¹⁶ 1. Petrova 5:8 „...nebo protivník váš ďábel jako lev řvoucí obchází, hledaje, koho by sežral.“

šedesátiprocentní, ale byl stoprocentní. Chodil a mluvil stoprocentně uprostřed Boží vůle. Víte, nejde o to, že při chůzi padáte. Nezáleží na tom, že chybujete, ale podstatné je, co uděláte poté, co jste padli. Když za mnou přijde ďábel, udeří mě a srazí k zemi, tak mě vyvede z rovnováhy a padnu na záda, ale když se zvednu a otřepu se z toho prachu a jdu dál, tak víte, co? Znamená to, že jsem ho právě na jedné rovině porazil, povýšil jsem se nad něj. Jednou, jednoho dne se do mě pokusí vrazit, žd'uchnout mě a udělat proti mně všechno, co může, pokusí se mě srazit co největší silou a já promluvím to slovo života uprostřed jeho rány, protože moje oči nejsou nastaveny na nějaký časný záměr, ale jsou nastaveny na ten Boží záměr v nebi, nebeský cíl. Halelujah! A pokud mě srazí, zaručuji vám, že realita vzkříšení bude fungovat v této nádobě, a to vzkříšení způsobí, že povstanu z té své země, ze své lidskosti, a řeknu: „To je všechno, co umíš?“ Píše se, že na konci věku ďábel, kníže temnoty, bude vědět, že jeho čas je krátký.¹⁷ Jak to ví, že jeho čas je krátký? Myslíte si, že má časový rozvrh, že Bůh mu dal kalendář, co a jak? Napsal mu do diáře poznámku: v tento den, k tomuto datu končíš, hotovo, vyřízeno. Ďáble, stáváš se historií, konec, hotovo. Píše se, že nikomu z lidí není dáno vědět, kdy a co se stane, a že andělé Boží toužili vidět ty věci konce. O čem tedy mluvíme? Mluvíme o zjevení Boha uprostřed lidstva. Víte, jedna věc je, když tady a tam, tady tento člověk a jinde jiný, zjevují Boží moc a autoritu a jednají ve velké Boží moci. Ale něco úplně jiného je, když ti, kteří jsou někde venku na dně, zoufalci a hříšníci, halelujah, když dojde na to, že je do nich vdechnuto to Boží dchnutí. Ti, kteří byli v depresích, frustrovaní, ten hloupý Honza, který byl vždycky pátým kolem u vozu, tihle když jeden po druhém povstanou, chytanou se za ruce, spojí svoje srdce a dají se do pohybu a jdou jako jeden muž, to je výzva! Víte, my jsme seděli a říkali jsme si: „Když tady budu schovaný v růžku, budu takový hodný křesťánek a vydržím to do té doby, než přijde Ježíš..., ďábel mě nechá být, dá mi pokoj, nebudu mít žádné problémy, nebudu mít žádné soužení.“

Tak nějak na tom církev je. Ale víte, my jsme na místě, kdy v Evropě povstává šelma, protože církev neuplatňovala své postavení autority, které jí bylo dáno jako církvi. Je to církev, která musí přinést uvolnění. Co se píše? Že stvoření lká a naříká, než vyjdou ti třicetiprocentní křesťané? Víte, svět má třicetiprocentních křesťanů plné zuby!

¹⁷ Zjevení 12:12 – „Protož veselte se nebesa, a kteříž přebývají v nich. Běda těm, kteříž přebývají na zemi a na moři; nebo ďábel sstoupil k vám, maje hněv veliký, věda, že krátký čas má.“

Tak na co čeká? Na šedesátiprocentní křesťany? Víte, že jsme posměchem v ústech pohanů pro tu třicetiprocentní a šedesátiprocentní pozici křesťanství? Ale přichází prvotiny, přichází společenství Eliáše. On se nebál, protože měl Boží slovo. Jednal na základě Božího slova, které mu bylo dáno. Co máte vy? Copak nemáte Boží slovo? Copak nemáte zjevení posledního času o tom, že přichází pacholík, těch 144 000, ta plná vláda Boží, která přijde a bude na této zemi? Na co tedy čekáme? Na co čekáme? Chceme si nechat kus dědictví v té přirozené oblasti? Chceme si nechat trošku existenčního zajištění, trošku našetříme, kdyby byl problém, abychom se nějak protloukli? Halelujah.

2. Korintským 5. Já to dokončím. Od verše 16: „*A tak my již od toho času žádného neznáme podlé těla. A ačkoli jsme znali Krista podlé těla, ale nyní již více neznáme.*“ Verš 18: „*To pak všechno jest z Boha, kterýž smířil nás s sebou skrze ‚Ješuu Hamašiu‘ (Jezukrista) a dal nám služebnost smíření toho.*“ O čem to mluvil? Byl to Bůh v Kristu, který chodil a mluvil v té přirozené oblasti, a celou dobu, když chodil a mluvil, to byl Bůh. Víte, co to je usmíření? To je vykoupení, spasení. Je to vytahování z pekla toho, co si peklo nárokuje a říká: „Je to moje!“ Co znamená být smířen? Je psáno, že Bůh v Kristu smířil svět. Bůh mluví o vykoupení světa. To je váš svět, můj svět. To je naše práce, to je náš domov, naše manželky, naše děti, čas v supermarketu a na benzínce, všude, kde trávíme svůj čas. Plete se nám to do našeho obcenství, do toho, když se modlíme. Je to v naší vzájemné komunikaci, ve stavu a místě našeho obcenství. Co děláte celý den, jen tak trávíte čas? Když děláte světské věci, co děláte s tím Kristem, kterého máte v sobě? Co děláte? Pavel říká: „Já znovu pracuji a pracuji ku porodu, moje děti, aby co? Aby Kristus...“ Chcete jiný název pro Krista? Je to Spasitel, Smírce, Vykupitel. Tím vším je ve své podstatě a tak Ho i označovali. Písmo praví: „Bůh byl v Kristu, smířil svět se sebou a dal nám...“ Co? Slovo. Je to o tom, že budete chodit a vydávat svědectví a řeknete: „Bůh udělal tohle a tamto“? No, to je dobře. A co ten třiceti a šedesátinásobný užitek? A kde je ta stoprocentnost? Myslíte si, že to je služebnost třiceti procent? Třicet procent času můžeme pracovat, abychom vykoupili svět, a zbytek, těch sedmdesát procent, jsme ve světě a svět je nad námi a tlačí nám svoji vůli, svoje věci, svoje způsoby... V 18. verši tady píše, že Bůh nám dal „*služebnost smíření toho*“ a pak v 19. verši to definuje: „*Neboť Bůh byl v Kristu, v mír uvodě svět s sebou, nepočítaje jim hříchů jejich a složil v nás to slovo smíření.*“ Jaké SLOVO? Na počátku bylo slovo a to slovo bylo u Boha a to slovo byl Bůh. Svět a všechno, co bylo stvořeno, bylo stvo-

řeno tímto slovem. My máme právo na vykoupení, protože bylo Jeho na prvním místě. A pak přišel na scénu uchvatitel, usurpátor, a zapracoval se do lidstva. Ale Bůh věděl, že přichází Kristus, a svěřuje nám to SLOVO SMÍŘENÍ.

Jan 17. kapitola, ještě to se mnou vydržte. Ježíš se modlí za svoje učedníky. Poslouchejte, co říká. Halelujah. Verš 8: „*Nebo slova, kteráž jsi mi dal, dal jsem jim; a oni přijali...*“ Víme, že je přijali. Máme zapsáno svědectví, které vydali. Víme, jak žili, víme o věcech, které činili, víme o pekle, které ničili, o ďáblovi, kterého porazili. Víme, že porazili ďábla v té míře, ve které chodili, kde se nacházeli. „...*a poznali právě, že jsem od tebe vyšel, a uvěřili, že jsi ty mne poslal.*“ Dávejte pozor, co říká: „*Já za ně prosím, ne za svět prosím, ale za ty, kteréž jsi mi dal, nebo tvoji jsou. A všechny věci mé tvé jsou, a tvé mé jsou, a oslaven jsem v nich.*“ Tohle říkal, bratři, předtím, než byl v Getsemane. Mluvil o tom a předával jim to slovo proroctví, slovo víry. Vkládal do nich símě. Símě. Slyšíte mě? Dával símě do jejich půdy a řekl: „*Již pak více nejsem na světě, ale oni jsou na světě, a já k tobě jdu. Otče svatý, ostříhejž jich ve jménu mém, kteréž jsi mi dal, aťby byli jedno jako my.*“ Verš 14: „*Já jsem jim dal slovo tvé, a svět jich nenáviděl; nebo nejsou z světa, jako já nejsem z světa.*“ A verš 18-20: „*Jakož jsi mne poslal na svět, i já jsem je poslal na svět. A já posvěcuji sebe samého za ně, aby i oni posvěceni byli v pravdě. Ne za tytoť pak toliko prosím, ale i za ty, kteříž skrze slovo jejich mají uvěřiti ve mne.*“ Ne skrze zvuk slova v jazyce, jímž mluvili, ani skrze intelekt, který použili k tomu, aby mohli mluvit, ale skrze realitu toho semena, které v nich bylo a mělo potenciál vyprodukovat sto procent.

V 5. verši říká: „*A nyní oslaviž ty mne, Otče, u sebe samého touž slávou, kterouž jsem měl u tebe, prvé nežli svět byl.*“ A později v 22. verši říká: „*A já slávu, kterouž jsi mi dal, ...*“ Co s ní udělal? Říká: „...*dal jsem jim.*“ Co tím chtěl říct? Co říkal? To slovo, které bylo na počátku, které bylo s Bohem, které bylo Bůh, a to slovo, které vyšlo z Boha, které vyprodukovalo všechno, co bylo na světě v té slávě, která byla v Bohu. Nechápete to? Tady to omezené žití, ta existence, ta nedostatečnost života, je pouhým stínem toho, co bylo na počátku. A to, co bylo na počátku, bylo zjevení Boha. Stvoření svědčí... o čem? Svědčí o plnosti

božství, o plnosti toho, kým Bůh je.¹⁸ A Ježíš říká: „Sláva, kterou jsem měl u tebe na počátku...“ tzn. dřív, než se stala 1. kapitola Genesis, dřív než se ta sláva zjevila v Genesis v 1. a 2. kapitole. Je to sláva, o které se mluví v Janovi v prvních třech verších 1. kapitoly. O té slávě říká: „Dej mi ji a já, já ji dám jim!“ Chvála Bohu! Dovedete si to představit? To je jako kdybyste měli někde tady v hrudníku jaderný reaktor nebo něco takového.

Vraťme se do 2. Korintským. Když jim Pavel říká, že Bůh v nás složil to slovo smíření, o čem to mluví? Mluví o spasitelích. Mluví tady o společenství Krista, slyšíte? O těch, kteří jdou bok po boku, neotáčejí se a jdou, jdou a nepřou se, jdou v jednotě a je psáno, že za nimi je oheň a před nimi je oheň. Kde jsou, kde jsou? Jsou uprostřed ohně, slyšíte? Vezměte si Zjevení. V 1. kapitole se nám zjevuje Kristus, v 15. verši se tam píše, že „*nohy pak jeho podobné mosazi, jako v peci hořící*“. O čem mluvíme? Mluvíme o Božích synech na konci věku. Mluvíme o těch 144 000, o prvotinách, o těch, kteří se vydali tomu, že chtějí být stoprocentně pro Boha. Jak bych se mohl spokojit s třiceti procenty? Když už kvůli ničemu jinému, tak kvůli tomu, že budu muset stát před Božím trůnem obklíčen stoprocentními křesťany. O čem vydám svědectví, co jim řeknu? Měl jsem těch 100 %, ale schoval jsem to pod zem. Jaké vydám svědectví, co řeknu? A jaké nade mnou bude vyřčeno slovo? Bude to: „Dobře jsi učinil, můj věrný služebníku“? Budu souzen za přítomnosti lidí, mužů, žen a dětí, kteří trpěli a krváceli, umírali a žili v jeskyních! Víte, kdybych neměl tu realitu pravdy, kdybych neznal teologii stoprocentnosti, kdybych nic nevěděl o prvotinách a o moci Ducha Božího, kdybych nevěděl o tom přítomném JÁ JSEM, mohl bych tam stát bez hanby. Ale stát tam s tím poznáním, které mám, co vše jsem mohl udělat, a neudělal, to je tak ponižující. Je to ponižující víc, než si dokážu představit.

Co uděláme s Kristem? Ježíš říká: „Co si myslíte o Kristu?“¹⁹ Co si myslíte o Kristu? Co si myslíte o Kristu vy? Za koho Jej máte? Verš 20 říká: „*Protož my na místě Kristově poselství dějíce, jako by Bůh skrze nás žádal.*“ My – Pavel, Petr, Jan, Jakub, my, Tělo Kristovo, svatí z 11. kapitoly Židům, my, „...*prosíme na místě Kristově...*“ Může to být

¹⁸ Římanům 1:20 – „Nebo neviditelné věci jeho, hned od stvoření světa, po věcech učiněných rozumem pochopeny bývají, totiž ta jeho věčná moc a Božství, tak aby oni byli bez výmluvy.“

¹⁹ Matouš 22:42a – „Řka: Co se vám zdá o Kristu? Čí jest syn?...“

jasnější? Může to být snad jasněji řečeno? Dá se to říct jasněji? „...*smiřte se s Bohem.*“ A verš 21: „*Nebo toho, kterýž hříchu nepoznal, za nás učinil hříchem, abychom my učinění byli spravedlností Boží v něm.*“ Co uděláte s tou bytostí, která se nazývá Kristus? Bůh vám požehnej. Sláva buď Bohu.